

Sygn. akt I C 931/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Sroczyński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Operacz - Nizioł

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2016 roku w Inowrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. N.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę i ustalenie

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.000,00 zł (pięć tysięcy złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 listopada 2006 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty zapłaty,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.234,00 zł (tysiąc dwieście trzydzieści cztery złote 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w I. kwotę 910,66 zł (dziewięćset dziesięć złotych 66/100) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych, od których zwolniona była powódka.

SSR Marcin Sroczyński

Sygn. akt I C 931/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 maja 2012 roku M. N. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą W. kwoty 5.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności licznymi od dnia 15 listopada 2006 roku do dnia zapłaty tytułem zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość wobec powódki za skutki wypadku z 17 kwietnia 2006 roku. W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w dniu 17 kwietnia 2006 roku na trasie między miejscowościami K. – M. gm. Z. doszło do wypadku drogowego. Kierujący samochodem D. (...) o nr rej. (...) P. G. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując

samochodem w stanie nietrzeźwości, na łuku drogi stracił panowanie nad prowadzonym pojazdem, wpadł w poślizg i doprowadził do jego przewrócenia na dach. W następstwie przedmiotowego wypadku pasażerka powódka M. N. doznała poważnych obrażeń ciała. Pojazd sprawcy wypadku był ubezpieczony w chwili zdarzenia od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W skutek wypadku powódka została przewieziona do Publicznego (...) Zakładu Opieki Zdrowotnej Szpitala (...) w I. gdzie na Oddziale Urazowo – Ortopedycznym przebywała od 17 kwietnia 2006 roku do 20 kwietnia 2006 roku. W powyższej placówce medycznej stwierdzono u powódki kompresyjne złamanie kręgu TH10 i (...) i złamanie żebra XII po stronie prawej. Po ustąpieniu objawów zagrożenia życia powódka została wypisana ze szpitala z zaleceniem noszenia gorsetu ortopedycznego przez okres minimum 3 miesięcy oraz kontynuowania leczenia w poradni ortopedycznej. Powódka została poddana również długiej i żmudnej rehabilitacji. Pomimo, iż wypadek miał miejsce 8 lat temu nadal pozostaje pod opieką lekarza ortopedy. Stan psychofizyczny powódki po przebytych wskutek wypadku z dnia 17 kwietnia 2006 roku urazach i związanym z nim leczeniem był bardzo zły. Wypadek spowodował, że powódka była znacznie ograniczona ruchowo i potrzebowała pomocy osób trzecich przy wykonywaniu większości czynności dnia codziennego. Do chwili obecnej towarzyszy jej ból okolic doznanych urazów, który tłumić musi środkami przeciwbólowymi. Doznany uraz szczególnie negatywnie wpłynął na stan zdrowia powódki w okresie ciąży. Wypadek wpłynął negatywnie na edukację powódki. W chwili zdarzenia była uczennicą 3 klasy zasadniczej szkoły zawodowej o profilu fryzjerskim i miała przystąpić do egzaminu czeladniczego. Wypadek spowodował, iż musiała powtarzać 3 klasę i ostatecznie ukończyła edukację z rocznym opóźnieniem. Uraz kręgosłupa wpływa również negatywnie na możliwość wykonywania pracy fryzjerskiej, która wymaga pozostawania w większości czasu w pozycji stojącej. Powódka działając przez profesjonalnego pełnomocnika zgłosiła pozwanemu szkodę na osobie. Pozwany decyzją z dnia 14 listopada 2006 roku przyznał powódce kwotę 750,00 zł tytułem zadośćuczynienia wskazując, iż obniżył powódce świadczenie o 90% z uwagi na przyczynienie się do przedmiotowej szkody z związku z brakiem zapiętych pasów bezpieczeństwa i rzekomą świadomą jazdą z nietrzeźwym kierowcą. Nie zgadzając się ze stanowiskiem pozwanego, pełnomocnik powódki skierował w dniu 28 lutego 2011 roku wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy. W odpowiedzi pozwany pismem z dnia 22 sierpnia 2011 roku przyznał powódce kwotę 614,82 zł w tym dalszą kwotę tytułem zadośćuczynienia 300 zł – łącznie 1050 zł, 312 zł tytułem zwrotu kosztów opieki oraz kwotę 2,82 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów. Powódka wskazała, iż nie może zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, iż przyczyniła się w 90% do zaistniałego zdarzenia. Powyższe sprawiło, iż powódka została potraktowana jak sprawca zdarzenia. Powódka przed tragicznym wypadkiem bawiła się na dyskotecce wraz ze swoją kuzynką Ż. Ś. również uczestniczką wypadku. Po zakończonej zabawie zaproponowano im możliwość powrotu do domu samochodem z czego powódka skorzystała. Powódka nie знаła kierującego pojazdem wcześniej, nie widziała także że spożywa on alkohol. Zatem nie podlega wątpliwości, że powódka nie miała świadomości, że sprawca zdarzenia znajduje się w stanie nietrzeźwości. Żądanie odsetek powódka uzasadniła brzmieniem art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust.2 Ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Pozwany najpóźniej w dniu wydania decyzji tj. 14 listopada 2006 roku zajmując merytoryczne stanowisko w sprawie, mógł określić wielkość szkody, a tym samym kwotę zadośćuczynienia. Uzasadniając żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku w dniu 17 kwietnia 2006 roku powódka wskazała na treść art. 189 k.p.c. Ponieważ w wypadku doznała bardzo poważnych obrażeń ciała istnieje ryzyko pogorszenia się jej stanu zdrowia w przyszłości, ujawnienia się nowych schorzeń i urazów związanych z wypadkiem.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, iż nie kwestionuje co do zasady swoje odpowiedzialności. Podniósł, iż odszkodowanie winno zostać obniżone powódce o 90%, gdyż powódka zdecydował się na podróż samochodem kierowanym przez osobę, która była pod wpływem alkoholu o czym powódka wbrew twierdzeniu pozwu zapewne wiedziała przez co przyczyniła się do powstania szkody. Powódka zdecydowała się na podróż samochodem w sposób niezgodny z przepisami ruchu drogowego tj. samochodem d. (...) homologowanym do przewozu 5 osób podróżowało 9 osób przy czym część na kolanach współpasażerów, w tym powódka siedząc na kolanach K. T. na tylnej kanapie za przednim fotelem pasażera, co oznacza iż powódka walnie przyczyniła się do zwiększenia rozmiarów szkody. Powódka z uwagi na powyższy sposób podróży nie była przypięta do fotela pasem bezpieczeństwa. Powódka zdecydowała się na jazdę w wyżej wskazanych warunkach, choć miała możliwość powrotu autobusem podstawionym na koniec dyskoteki. Pozwany wskazał również,

iż żądana kwota 5.750 zł tytułem zadośćuczynienia jest zdecydowana wygórowana nawet przy założeniu, że odpowiada on w pełni za szkodę, której doznała powódka. Odnosząc się do żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego względem powódki na przyszłość pozwany wskazał, iż powód zgodnie z art. 189 k.p.c. zobowiązany jest wykazać swój interes w uzyskaniu żądanego rozstrzygnięcia. Również w jego ocenie powódka nie uprawdopodobniła aby aktualny jej stan zdrowia nie ujawnił wszystkich skutków wypadku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 17 kwietnia 2006 roku P. G. umyślnie naruszył zasady w ruchu drogowym, w ten sposób, że w stanie nietrzeźwości, samochodem osobowym D. Matiz o nr rej. (...) (1,8‰ alkoholu we krwi) po przejechaniu odcinka od K. do M. gm. Z. na łuku drogi stracił panowanie nad prowadzonym pojazdem, wpadł w poślizg i doprowadził do jego przewrócenia na dach w następstwie czego jego pasażerka M. G. (1) doznała złamania kompresyjnego trzonów kręgów X-XI oraz złamania żebra XII po stronie prawej. W trakcie zdarzenia samochodem podróżowało 9 osób, M. G. (1) przebywała na tylnym siedzeniu samochodu na kolanach K. T. i nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa. W dniu 13 czerwca 2009 roku M. G. (1) zawarła związek małżeński i przyjęła nazwisko N..

Dowód: odpis wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia

16 lutego 2007 roku wydanego w sprawie II K 526/06 k. 9, zeznania świadka

J. N. k. 135, zeznania świadka P. G. k.145-146,

zeznania świadka K. T. k.156-158, zeznania powódki w

charakterze strony k.301, odpis skrócony aktu małżeństwa M. G. (1)

z dnia 17 czerwca 2009 roku k. 31, opinia z 22 czerwca 2015 roku,

opinia z dnia 15 marca 2016 roku k. 270-275

Po zdarzeniu powódka została przewieziona do Publicznego (...) Zakładu Opieki Zdrowotnej Szpitala (...) w I., gdzie przebywała od 17 kwietnia 2006 roku do 20 kwietnia 2006 roku. Po opuszczeniu szpitala wymagała opieki osób trzecich przez okres trzech miesięcy. W tym czasie również przez okres około pół roku chodziła w gorsecie. W wyniku zdarzenia z dnia 17 kwietnia 2006 roku doznała uszczerbku na zdrowiu w wysokości od 10- 15%.

Dowód: karta informacyjna k. 36, historia choroby k.37, zeznania świadka J. G.

k. 113-115, zeznania powódki w charakterze strony k.301, opinia sądowo -

lekarska z dnia 22 października 2014 roku k.199-201

Decyzją z dnia 14 listopada 2006 roku pozwany, ubezpieczyciel sprawcy wypadku P. G. przyznał powódce zadośćuczynienie w kwocie 750 zł przyjmując 90% przyczynienie się do zdarzenia. Następnie pismem z dnia 22 sierpnia 2011 roku pozwany dopłacił M. N. kwotę 300 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dowód: pismo z dnia 14 listopada 2006 roku k. 44, pismo z dnia 22 sierpnia 2011 roku

k. 57-58

Sąd zważył co następuje

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana, dowodu z przesłuchania świadków, powódki w charakterze strony, opinii sądowo – lekarskiej A. K. oraz opinii zespołu biegłych W. G. i C. Ż.. Odnosząc się do zeznań świadków to w treści swych zeznań wskazywali swoją wiedzę w przedmiocie toczącego się postępowania. Zeznania te korelowały z pozostałym materiałem

dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd podzielił również opinię biegłych. Biegli rzeczowo i jasno uzasadnili swoje opinie. Żadna ze stron nie wносиła zastrzeżeń do tych opinii. W przedmiotowym postępowaniu powódka określiła swoje żądanie na kwotę 5.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Jak wskazuje się w doktrynie uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia może stanowić podstawę do żądania zadośćuczynienia za krzywdę art. 445 § 1 k.c. Chodzi o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia) – tak Komentarz do kodeksu cywilnego księga trzecia zobowiązania Tom 1 pod redakcją G. W. 2006 str.470. W stanie faktycznym sprawy powódka niewątpliwie doznała krzywdy w postaci cierpienia fizycznego – bólu spowodowanego zdarzeniem z dnia 17 kwietnia 2006 roku w wyniku którego jak wynika z opinii sądowo – lekarskiej z dnia 22 października 2014 roku doznała kompresyjnego złamania trzonu 10 kręgu piersiowego i klepsydrowego wgniecenia blaszek granicznych górnych trzonów piersiowych 11 i 12 oraz złamania żebra XII w części przykręgosłupowej po stronie prawej. Biegły również wskazał, iż orzeczenie lekarzy badających powódkę 5 miesięcy po wypadku oceniających uszczerbek na zdrowiu w wysokości 10-15% należy uznać za prawidłowe i zasadne. Stabilne złamanie trzonów kręgów w górnym odcinku piersiowym z niewielkim przemieszczeniem odłamów i bez objawów neurologicznych, powoduje długotrwały uszczerbek na zdrowiu w postaci zespołu bólowego kręgosłupa i ograniczenia zakresu ruchu, trwający aż do wygojenia i przebudowy złamań czyli około 6 miesięcy. Złamanie pojedynczego żebra nie powoduje długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Złamania kręgosłupa tego typu jakich doznała powódka leczy się zachowawczo gorsetami szyjnymi. Po uruchomieniu kołnierzem szyjnym oraz podawaniu doustnych środków przeciwbólowych, ostre dolegliwości mijają po kilku godzinach. Przewlekłe dolegliwości bólowe mogą się utrzymywać do kilku miesięcy. Pacjent może zacząć chodzić zazwyczaj po I dobie, a po kilku dniach może wykonywać większość czynności samoobsługowych. Poza pierwszymi dniami po wypadku, młoda ogólnie zdrowa osoba nie potrzebuje opieki osób trzecich przy większości czynności dnia codziennego. Przez co najmniej 3 miesiące pacjent musi nosić gorset szyjny zdejmowany tylko czy czynnościach związanych z higieną osobistą (k.199-201) W toku postępowania pozwany wskazywał, iż powódka przyczyniła się w 90 % do zdarzenia z uwagi na fakt, iż pojazdem kierowała osoba w stanie nietrzeźwości, nadto powódka jechała samochodem na tylnym siedzeniu na kolanach innej osoby bez zapiętych pasów bezpieczeństwa. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych na powyższą okoliczność. Zespół biegłych w opinii z dnia 22 czerwca 2015 roku wskazał, iż nie można jednoznacznie stwierdzić, czy i w jakim stopniu decyzja powódki o podróży pojazdem przepełnionym, na kolanach K. T. bez zapiętych pasów bezpieczeństwa przyczyniła się do zaistnienia i rozmiaru szkody na osobie powódki. W opinii uzupełniającej z dnia 15 marca 2016 roku zespół biegłych wskazał, iż w analizowanym przypadku istotne znaczenie na zakres odniesionych obrażeń przez M. G. (2) miał fakt zajmowania przez nią pozycji innej, niż siedząc w fotelu (na kolanach innego pasażera). Taka pozycja uniemożliwiała skorzystania z pasa bezpieczeństwa, co zminimalizowałoby istotne skutki wypadku. W analizowanym zdarzeniu drogowym, powódka gdyby zajmowała prawidłowe miejsce na tylnej kanapie oraz miała zapięty pas bezpieczeństwa, to można stwierdzić, że obrażenia kręgosłupa, gdyby w ogóle powstały, miałyby zdecydowanie mniejszy zakres, niż te, których doznała. Biegli wskazali, iż podróżując pojazdem, w którym znajdowało się dziewięć osób zamiast pięciu, siedząc na kolanach innego pasażera bez możliwości korzystania z pasa bezpieczeństwa, powódka przyczyniła się do zwiększenia zakresu doznanych obrażeń ciała (k. 270-275). Pozwany wypłacił powódce kwotę 1.050,00 zł tytułem zadośćuczynienia przyjmując 90% przyczynienie się powódki do zdarzenia. Natomiast powódka w toku postępowania likwidacyjnego początkowo domagała się kwoty 32.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia (k.179 akt szkodowych), a następnie 40.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia (k.115 akt szkodowych). Należy podnieść, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. W ocenie Sądu przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy także uwzględnić okoliczności konkretnej sprawy –tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 kwietnia 2014 roku wydany w sprawie o sygn. akt I ACa 1386/13 publik. Lex 1458946. Mając powyższe uwagi na względzie Sąd uznał, iż kwota 5.000,00 zł jest kwotą adekwatną do nasilenia bólu i cierpienia powódki. Uwzględnia charakter naruszonego dobra, trwałość i uciążliwość skutków powstałego naruszenia. Uwzględnia również okoliczności w jakich doszło do zdarzenia oraz przyczynienie się powódki do zdarzenia. Tym samym dochodzona kwota roszczenia jest w ocenie Sądu uzasadniona. Odnosząc się do daty naliczenia odsetek to powódka już pismem z dnia 31 sierpnia 2006 roku (k.179 akt szkody) zgłosiła roszczenie pozwanemu określając jego wysokość na 32.000,00 zł. Pozwany decyzją z dnia 14 listopada 2006 roku przyznał powódce kwotę 750 zł

tytułem zadośćuczynienia. Podejmując w tym zakresie decyzje pozwany dysponował już dokumentacją medyczną leczenia powódki. Również kwestia odpowiedzialności sprawcy wypadku, w którym powódka została poszkodowana nie nasuwała wątpliwości. Odpowiedzialność cywilna sprawcy wypadku objęta była ubezpieczeniem na podstawie umowy zawartej z pozwanym, który co do zasady nie kwestionował przyjęcia swojej odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 17 kwietnia 2006 roku. Mając powyższe okoliczności Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.000,00 wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 listopada 2006 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (punkt pierwszy wyroku). Sąd oddalił powództwo w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość wobec powódki za skutki wypadku z 17 kwietnia 2006 roku (punkt drugi wyroku). Jak wskazał biegły w swej opinii z dnia 22 października 2014 roku jest bardzo mało prawdopodobne aby tego typu złamania kręgosłupa jakich doznała powódka w przyszłości dawały ujemne skutki zdrowotne. W chwili obecnej skutki wypadku nie wpływają w żadnym stopniu na aktywność życiową powódki i nie powodują dolegliwości bólowych. Powódka jest osobą w pełni sprawną fizycznie. Może wykonywać pracę fryzjerki, a także każdą pracę fizyczną (k. 199-201). O kosztach procesu Sąd orzekł po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z związku z § 6 pkt.4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.234,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt trzeci wyroku). Na koszty sądowe składa się kwotę 250,00 zł opłaty sądowej od pozwu od której zwolniona była powódka i koszt opinii biegłego z dziedziny ortopedii w kwocie 660,66 zł czyli łącznie 910,66 zł. Sąd na podstawie art. 113 ust.1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Inowrocławiu kwotę 910,66 zł tytułem zwrotu nie uiszczonych kosztów od których zwolniona był powódka (punkt czwarty wyroku).

SSR Marcin Sroczyński